

KESK'TE NELER OLUYOR?

Aydınlık Dergisi, 19 Aralık 2010

Yıldırım Koç

Bugünlerde Türkiye'nin ilk genel grevinin 41. yılını kutluyoruz. Türkiye'nin ilk genel grevi, 15-18 Aralık 1969 günleri TÖS ve İlk-Sen tarafından gerçekleştirildi. TÖS'un bu tarihlerdeki üye sayısı 70 binin üzerindeydi. İlk-Sen'in üye sayısıysa azdı. Bu eyleme 109 bin öğretmen katıldı. Diğer bir deyişle, özellikle TÖS öyle bir etkinliğe, itibara ve güvene sahipti ki, genel grevin yasalara göre suç kabul edildiği koşullarda Türkiye işçi sınıfı tarihinin ilk genel grevini, sendika üyesi olmayan bazı öğretmenlerin de katılımıyla, hem de dört gün süreyle, gerçekleştirebildi. Bu tarihte Türkiye'de 156 bin dolayında öğretmen vardı. Genel greve katılmayan öğretmen sayısı 47 bindi.

Torba Yasa tasarısı Türkiye'nin gündeminde. KESK İstanbul Şubeler Platformu üyeleri 14 Aralık günü İstanbul'da Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda toplandı ve AKP ilçe binasının önüne kadar yürüdü. Yürüyüşü Ulusal Kanal'da seyrettim. Yanılmıyorsam başka kanal da vermedi. 15 Aralık günlü Cumhuriyet'te de yürüyüşe ilişkin kısa bir haber var. Katılımcıların sayısı 30 kadardı. KESK, Torba Yasa tasarısı gibi önemli bir konuda, yüzbinlerce kamu çalışanın bulunduğu İstanbul'da ancak 30 kişiyle gösteri yapabildi.

Halbuki 8 Aralık 1995 günü KESK'i kuracak olan kamu çalışanları 17-18 Haziran 1995 günleri Kızılay'ı işgal etmişti. Eyleme katılanların sayısına ilişkin tahminler 120-150 bin dolaylarındadır. 17 Haziran günü ILO Uluslararası Çalışma Konferansı'ndan dönmüştüm. Akşam Kızılay'daydım. Kürsüye çıkardılar. Uluslararası Çalışma Konferansı'nda kamu çalışanlarının sendikal hakları konusundaki gelişmeleri kısaca anlattım.

4 Mart 1998 günü ise yine Kızılay'da 7-10 bin KESK'linin büyük bir direnişi yaşandı. Kızılay'daydım ve eylemi izledim. Polisin baskınlı suyuna karşı direnenler hâlâ gözümün önündedir. Yanılmıyorsam ilk gaz bombası da bu eylemde kullanıldı.

15-18 Aralık 1969'da 109 bin eylemci öğretmenin yasadışı genel grevi.

17-18 Haziran 1995'te 120-150 bin kamu çalışanın Kızılay işgali.

4 Şubat 1998'de 7-10 bin kamu çalışanın Kızılay direnişi.

14 Aralık 2010'da 30 kamu çalışanın, KESK İstanbul Şubeler Platformu olarak, yürüyüşü.

Varılan nokta böyle bir durumdur.

Türkiye'de kamu çalışanlarının sendikalaşmasında sosyalist/komünist kadrolar öncülük etti. Bu süreçte öldürülenler, işten atılanlar, tutuklananlar, sürülenler, mitinge gelirken trafik kazası geçirip ölenler ve yaralananlar, açığa alınanlar, binbir sıkıntı ve üzüntü yaşayanlar oldu. Bu bedeller ödenerek, karda iz açıla açıla, fiili ve meşru sendikacılık yapıldı. Yönetici kadrolar risk aldı; onların bu tavrı, Türkiye işçi sınıfı mücadelesine önemli kazanımlar sağladı.

KESK 8 Aralık 1995 tarihinde kurulduğunda 500 bin kamu çalışanını temsil ediyordu.

KESK 2010 yılı ortalarında 219 bin kişiye inmişti. KESK genel sekreterine yönelik taciz suçlamalarından sonra çok sayıda yeni istifa oldu. KESK'in temsil ettiği kamu çalışanın sayısı bugün herhalde 200 binin altına düşmüştür.

Binbir zorlukla ve fedakarlıkla mücadele edilen dönemde 500 bin üye.

Baskıların hemen hemen kalktığı dönemde 200 bin üye.

Varılan nokta böyle bir durumdur.

KESK'in kurulması öncesinde kamu çalışanları sendikacılık hareketine önderlik edenler sosyalist/komünist kadrolardı. Bu kadrolar sosyalistti, anti-emperyalistti, dünyaya sınıf gözlükleriyle bakarlardı.

KESK'in son yıllardaki açıklamalarında "sınıf" sözcüğü de yok, "anti-emperyalizm" de.

KESK'in Avrupa Birliği'ni emperyalist olarak niteleyen bir değerlendirmesini hatırlamıyorum.

Bu son tartışma ne?

Tartışmanın bir tarafında Kürt milliyetçileri var.

KESK eski MYK üyesi ve Kürt milliyetçisi Tayfun İşçi, 7 Aralık 2006 tarihinde sendika.org sitesinde yayımlanan yazısında, "KESK yerini günümüz koşullarına uygun Demokratik Emek Sendika Komünleri Koordinasyonu(DESK-KOR) na bırakmalıdır," diyordu. Herhalde KESK içindeki Kürt milliyetçileri böyle bir oyun içindeler.

Kürt milliyetçileriyle kapışanların başını ise 12 Eylül 2010 referandumunda "evet"i savunan Genel Başkan Sami Evren çekiyor. Sami Evren, bilindiği gibi, ÖDP içinde Ufuk Uras ekibindeydi. Bu ekip, Ufuk Uras'ın ÖDP'den ayrılmasından sonra Devrimci Sendikal Dayanışma'dan ayrıldı; önce Eşitlikçi ve Özgürlükçü Devrimci Sendikal Dayanışma ismini aldı; 4 Temmuz 2010 tarihinde yaptığı toplantıda ise adını Demokratik Emek Meclisi'ne dönüştürdü.

Demokratik Emek Meclisi'ni oluşturanlar, Ufuk Uras yandaşları ve Ziya Halis'in genel başkanlığını yaptığı Eşitlik ve Demokrasi Partisi yandaşları. Eğitim-Sen Genel Başkanı Zübeyde Kılıç, Eşitlik ve Demokrasi Partisi yandaşlığını açıkça sergiledi. Ancak bu ekibin KESK'e bağlı sendikaların yaklaşan genel kurullarında hiç şansları yok. Bu girişim tutmadı. Devrimci Sendikal Dayanışma ciddi bir toparlanma gerçekleştiriyor. Devrimci Sendikal Dayanışma'nın Kasım ayı içinde yayımladığı iki kitapçıkta (Yeni Bir Sendikal Hareket İçin İşçi Sınıfı Mücadelesinin İhtiyaçları, Kamu Emekçileri Hareketi ve Yeniden Yapılanma; Devrimci Sendikal Dayanışma İlkeleri, Mücadele ve Sendikal Anlayışı) sınıf kimliği ve anti-emperyalizm ön plana çıkarılıyor, fiili ve meşru sendikacılık anlayışı savunuluyor. DSD'nin bu yeni atağı, DSD'den ayrılarak soyut bir "eşitlik ve özgürlük" peşinde koşanları iyice sıkıntıya soktu. Onlar da, utanç verici bir taciz iddiasını bahane ederek, minderden kaçtılar.

KESK'te tartışılması gereken, utanç verici bir taciz iddiasından çok, KESK'in bugün getirildiği durumdur.